

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У 3005/13
16.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца “А.А.” ... из ..., Ул. ... бр. ..., против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 148-04-039-00-1122/4-2012 од 08.01.2013. године, у предмету царине, у нејавној седници већа, одржаној дана 16.01.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд, број У/І-834/2012 од 23.05.2012. године, којим решењем је одбијен, као неоснован приговор жалиоца на царинску вредност утврђену записником о контроли прихваћене декларације за робу стављену у слободан промет по ЛЦИ УВ-4 број 413 од 13.03.2012. године ЦР Лука, а из разлога наведених у образложењу решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 28.02.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је другостепеним решењем погрешно примењен члан 40. Царинског закона уместо чл. 39. истог Закона, по коме је као основ за царинење требало узети вредност робе коју је тужилац стварно платио, а што се види из приложених фактура. Погрешно је схватање другостепеног органа да се ради о уговореној

цени после увоза робе у Србију и да је увоз робе извршен када је она физички ушла у Србију 2008. године, а не у моменту њене продаје тужиоцу и њеног царинења 2010. године, јер је роба купљена од иностраног продавца као роба са лагера без права на рекламацију, била ускладиштена на отвореном простору дуже од две године и није имала првокласан квалитет као роба из нове производње, па је и цена робе апсолутно адекватна стању у коме се налазила. Даље је навео да је инострани продавац робу држао на царинском складишту у Луци Београд на свом имену и тужилац није био упознат ни када је роба допремљена и искрцана у Луку, ни да ли је била намењена некој домаћој фирми у том тренутку, а поготово није знао по којим комерцијалним условима (цени) је роба купљена и пријављена при уласку у Србију јер са робом тужилац није имао никакве везе све до потписаног купопродајног уговора. Указао је и да је раније од исте фирме куповао робу са царинског складишта у Луци Београд у којим случајевима је плаћао вишу цену од цене по којој је роба пријављена по уласку у земљу јер је цена робе расла на тржишту, а при царинењу није био примењиван поменути принцип, већ је царинење вршено по члану 39. Царинског закона на основу купопродајног уговора и фактура, што је требало применити и у овом случају. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управном споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је на име тужиоца по ЛЦИ УВ-4 бр. 413 од 13.03.2012. године, ЦР Лука, пријављена за стављање у слободан промет роба -UNP профил: 180.00 mm x 12.0 m, по пријављеној цени од 6.250,00 ЕУР, на паритету испоруке DDU Београд, турског порекла. Приликом прегледа робе, Царинарница је нашла да подаци о вредности робе пријављене за стављање у слободан промет не одговарају стварном стању робе, те је у складу са одредбом члана 195. Уредбе о царински дозвољеном поступању са робом ("Службени гласник РС", број 93/10), записником о контроли

прихваћене декларације од 14.03.2012. године, утврдила царинску вредност у износу од 2.097.168,07 динара на основу цене од 18.950,00 ЕУР (758 ЕУР/ТН). Решавајући по приговору тужиоца, Комисија ЦР Лука је нашла да је записником о контроли прихваћене декларације правилно оспорена пријављена вредност и да је царинска вредност од 758 ЕУР/ТН правилно утврђена, применом члана 40. Царинског закона, имајући у виду ЈЦИ 11223/УВ4/329 од 30.01.2009. године и 11223/УВ4/2209 од 07.04.2009. године, по којима је стављена у слободан промет иста роба, након чега је Царинарница у складу са одредбом чл. 96. став 1. Царинског закона решењем од 23.05.2012. године одбила приговор тужиоца. Решавајући по жалби тужиоца, тужени орган је ради утврђивања тачног чињеничног стања размотрио све списе предмета и прибавио мишљење Стручне службе Управе царина-Одељења за царинску вредност дато актом број 148-08-039-00-1122/3/2012 од 01.08.2012. године и правилно нашао да је Комисија ЦР Лука, правилно записнички оспорила пријављену вредност и царинску вредност утврдила у износу од 2.097.168,07 динара (758 ЕУР/ТН), позивајући се на члан 40. Царинског закона, односно на ЈЦИ 11223/УВ- 4/329 од 30.01.2009. и ЈЦИ 11223/УВ-4/2209 од 07.04.2009. године по којима је роба: UNP профили димензија 180.00 mm x 12.0 m, оцарињена. Према подацима приложеним уз ЈЦИ УВ-4 роба која је стављена у слободан промет по предметној декларацији увезена је у Србију и ускладиштена по декларацији УВ-7 број 11223/2408/2008 од 29.05.2008. године, уз коју декларацију је приложена фактура турског продавца наведена у рубрици 44 на основу које је предметна роба продата ради увоза у Србију, купопродајни уговор број 134878 од 29.11.2010. године, као и докази о плаћању предметне робе, што све несумњиво указује да се у конкретном случају ради о купопродаји извршеној после уноса (увоза) робе у Србију, односно после одобреног поступка царинског складиштења, па сходно томе, имајући у виду одредбе члана 39. став 1. Царинског закона и члана 17. Закона о спољно-трговинском пословању ("Службени гласник РС", број 36/09), пријављена цена од 250 ЕУР/ТН, која је плаћена иностраном продавцу, а према приложеном уговору од 29.11.2010. године, не одговара одредбама члана 39. Царинског закона, јер иста није резултат продаје која је проузрокована међународним трансфером робе, већ се ради о цени уговореној после увоза робе у Србију чију царинску вредност је првостепени орган правилно утврдио применом одредбе члана 40. Царинског закона на износ од 758,00 ЕУР/ТН.

Код оваквог стања тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, налазећи да наводи жалбе нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

Одредбом члана 39. став 1. Царинског закона („Службени гласник РС”, бр. 18/2010), прописано је, да је царинска вредност увезене робе трансакцијска вредност, односно стварно плаћена цена или цена која треба да се плати за робу која се продаје ради извоза у Републику Србију, а по потреби усклађена са одредбама чл. 46. и 47. овог закона, уз задовољавање услова из ст. 1. тач. 1.-4. члана 39. Царинског закона, између осталих, да купац и продавац нису међусобно повезани, или ако јесу, да постојећа повезаност није утицала на цену робе.

Одредбом члана 40. став 1. Царинског закона прописано је, да, када се царинска вредност не може утврдити применом члана 39. овог закона, царинском вредношћу сматра се трансакцијска вредност истоветне робе, која је продата ради извоза у Републику Србију и извезена у исто или приближно исто време када и роба чија се вредност утврђује.

Према одредби члана 17. Закона о спољнотрговинском пословању („Службени гласник РС”, бр. 36/2009), увоз робе је уношење, допремање, односно испорука робе са територије друге државе или царинске територије на територију Републике Србије, у складу са царинским прописима Републике Србије.

По налажењу Управног суда, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца. Тужени орган је на правилно утврђено чињенично стање и без повреде правила поступка од утицаја на другачије решење ове правне ствари, правилно применио матријално право, те за своју одлуку дао разлоге које као довољне и у свему на закону засноване прихвата и овај суд. У проведеном поступку царински органи су утврдили да је по предметној декларацији за стављање у слободан промет робе за коју је претходно био одобрен поступак царинског складиштења, пријављена цена од 250 ЕУР/ТН која је плаћена иностраном продавцу, али како та роба није резултат продаје која је проузрокована међународним трансфером робе, већ се ради о цени уговореној после увоза робе у Србију, то је Царинарница Београд, правилно, придржавајући се прописаног редоследа метода царинског вредновања, принципима и одредбама Споразума о примени члана VII Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године, применом одредбе члана 40. Царинског закона, царинску основицу утврдила на основу трансакцијске цене идентичне робе продате за извоз у нашу земљу а стављене у слободан промет по царинским декларацијама ЈЦИ УВ-4 број 329 од 30.01.2009. године и ЈЦИ УВ-4 број 2209 од 07.04.2009. године, обе ЦР Лука, са вредношћу од 758,00 ЕУР/ТН, са идентичним пошиљаоцем робе и увозником, као и у

оспореној царинској декларацији ЈЦИ УВ-4 број 413 од 13.03.2012. године.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да нису основани. Ово са разлога што је по оцени Управног суда оспорено решење донето правилном применом одредаба Царинског закона ("Службени гласник РС", број 18/10" и Споразума о примени члана VII Општег споразума о царинама и трговини (ГАТТ) из 1994. године ("Службени лист СРФЈ" Међународни уговори бр. 1/82) чији је потписник и наша земља, па изнетим наводима тужилац не доводи у сумњу чињенично стање, утврђено у управном поступку, нити се предлажу докази који би довели у сумњу правилност утврђених чињеница и довели до другачије одлуке у овој управној ствари.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе чл. 40. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 16.01.2015. године, 14 У 3005/13

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП/АМ